

תפ"ח (תל-אביב-יפו) 8934-08-11 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א נ' יעקב וימר

תפ"ח (תל-אביב-יפו) 8934-08-11 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א נ' יעקב וימר מחוזי תל-אביב-יפו
תפ"ח (תל-אביב-יפו) 8934-08-11
מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד רביד שיפמן

נגד

יעקב וימר

ע"י ב"כ עו"ד משה מרוז ואיתי כהן

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

[04.06.2013]

בפני כב' השופט גלעד נויטל, אב"ד

כב' השופט מאיר יפרח

כב' השופטת גיליה רביד

גזר דין

אנו אוסרים פרסום של שם המתלונן וכן של כל פרט אחר שיש בו כדי לזהותו.

השופט גלעד נויטל, אב"ד:

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע בעבירות הבאות: מעשה סדום בנסיבות אינוס (ריבוי מקרים) - עבירה לפי סעיף 347(ב) יחד עם סעיף 345(א)(1) יחד עם סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: החוק), ניסיון למעשה סדום בנסיבות אינוס (ריבוי מקרים) - עבירה לפי סעיף 347(ב) יחד עם סעיף 345(א)(1) יחד עם סעיף 345(א)(3) בצירוף סעיף 25 לחוק, ומעשה מגונה בנסיבות אינוס (ריבוי מקרים) - עבירה לפי סעיף 348(א) יחד עם סעיף 345(א)(3) לחוק. בין הצדדים גובש הסדר טיעון (ת/1) אך לבסוף, בשל אי הפקדת הפיצוי מראש ע"י הנאשם, כל צד טען לעונש כראות עיניו.

אלה מעשי הנאשם עפ"י כתב האישום המתוקן (תמצית):

הנאשם הינו מורה בבית ספר. המתלונן, יליד 1990, היה החל מחודש ספטמבר 2002 (להלן: "תחילת שנת הלימודים") תלמיד בכיתה ז' בבית הספר, והנאשם שימש כמחנכו. במועד שאינו ידוע, בתחילת שנת הלימודים, לאחר שהתלמידים עזבו את חדר הכיתה והמתלונן נותר לבדו עם הנאשם, הצמיד הנאשם את המתלונן אל הקיר, נישק את המתלונן בפיו ובפניו, מישש את גופו ואת איבר מינו של המתלונן והוריד את מכנסיו. בהמשך, החל מתחילת שנת הלימודים ועד לחודש יולי 2004 (להלן: "התקופה"), במועדים שונים שאינם ידועים במדויק, בעשרות מקרים, ביצע הנאשם במתלונן מעשים מגונים, שלא בהסכמתו החופשית של המתלונן, על ידי כך, שבמהלך ההפסקות או לאחר הלימודים, עת נותרו הנאשם והמתלונן לבדם בחדר הכיתה, נהג הנאשם לנעול את דלת הכיתה במפתח שהיה ברשותו. או אז, היה הנאשם מצמיד את גופו לגופו של המתלונן, מסיר את בגדיו של המתלונן וכן את בגדיו שלו עצמו, נוגע בידיו בגופו של המתלונן ובאיבר מינו ומחכך את איבר מינו בגופו של המתלונן.

במהלך התקופה, במועדים שונים שאינם ידועים למאשימה במדויק, בעשרות מקרים, הורה הנאשם למתלון לבוא לביתו של הנאשם באמתלות שונות. בהיותם בבית, נהג הנאשם להתייחד עם המתלון בחדר ולסגור את דלת החדר. הנאשם נהג לפשוט את בגדי המתלון ואת בגדיו שלו וביצע במתלון מעשים מגונים ומעשי סדום באופן המתואר להלן: בהזדמנויות שונות, החדיר הנאשם את איבר מינו לפיו של המתלון ודרש ממנו למצוץ אותו. לעיתים אף הגיע הנאשם לסיפוק בדרך זו. במספר הזדמנויות ניסה הנאשם להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלון, ברם חדל ממעשיו לאחר שהמתלון אמר לו שהדבר מכאיב לו. בהזדמנויות שונות, החדיר הנאשם את אצבעותיו לפי הטבעת של המתלון. בהזדמנויות שונות, ליטף הנאשם בידיו את גופו של המתלון, נגע באיבר מינו, וחכך את איבר מינו בגופו של המתלון. במועדים שונים, בעשרות הזדמנויות במהלך התקופה, בשעת הפסקת הצהריים, או בימי שישי אחר הצהריים, הורה הנאשם למתלון לבוא יחד עמו לבית אימו של הנאשם בידיעה שאימו אינה מצויה בבית. בהיותם בבית האם, ביצע הנאשם במתלון, שלא בהסכמתו החופשית, מעשים מגונים ומעשי סדום וכן ניסה לבצע במתלון מעשי סדום באופן המתואר להלן: בהזדמנויות שונות, במספר רב של מקרים, החדיר הנאשם את איבר מינו לפיו של המתלון והורה לו למצוץ אותו. לעיתים אף הגיע הנאשם לסיפוק בדרך זו. בהזדמנויות שונות, במספר רב של מקרים, ניסה הנאשם להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלון, ברם חדל ממעשיו לאחר שהמתלון הפציר בו להפסיק ואף בכה באומרו שהדבר מכאיב לו. בהזדמנויות שונות, במספר רב של מקרים, החדיר הנאשם את אצבעותיו לפי הטבעת של המתלון, הורה הזדמנויות שונות, כחודשיים מראשית התקופה, לאחר שהנאשם סיכך את ידיו במשחה והחדיר את אצבעותיו לפי הטבעת של המתלון, הורה הנאשם למתלון להסתובב ואז החדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלון, תוך כדי תנועות חיכוך, עד הגיעו לפורקן בפי הטבעת של המתלון והכל חרף כביו של המתלון. מעשיו אלה של הנאשם גרמו למתלון לכאבים בפי הטבעת. בהזדמנויות שונות, ליטף הנאשם בידיו את גופו של המתלון, נגע באיבר מינו, וחכך את איבר מינו בגופו של המתלון. במספר הזדמנויות במועדים שאינם ידועים במהלך התקופה, שאל הנאשם מאביו של המתלון את רכבו. בהזדמנויות אלה נהג הנאשם להסיע את המתלון ברכב, לחניונים שונים ובהגיעם לחניונים ביצע בו מעשים מגונים על ידי כך שנגע בחלקי גופו ובאיבר מינו.

לאורך התקופה התרה הנאשם במתלון, לבל יספר לאיש אודות מעשיו המתוארים של הנאשם ואיים עליו כי אם יעשה כן, ידאג הנאשם לכך שהמתלון יסולק מבית הספר ולא יתקבל לכל ישיבה שהיא בעתיד. הנאשם אף איים על המתלון כי באם יספר אודות מעשיו הוא יטען בפני הוריו של המתלון, כי למתלון יש בעיות התנהגות בבית הספר. מעשיו המיניים של הנאשם במתלון פסקו רק לאחר שהמתלון בגר ועזב את בית הספר ללימודים בישיבה אחרת.

השתלשלות הדברים הדיונית בבית המשפט: הנאשם הודה והורשע ביום 3.6.12 במסגרת הסדר טיעון, בעובדות כתב האישום המקורי. ביום 28.11.12 החלטנו להתיר לנאשם, לבקשתו, לחזור בו מהודייתו וביטלנו את הרשעתו. באותו מעמד, התרנו לתביעה לתקן את כתב האישום. ביום 3.4.13 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון, והנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן. במסגרת הסדר הטיעון (ת/1), סיכמו הצדדים בין השאר כך: בטרם הטיעונים לעונש, ולא יאוחר מיום 3.5.13, יפקיד הנאשם סך של 100,000 ₪ (מאה אלף ₪) כפיצוי מראש עבור המתלון. אם לא יופקד הסכום האמור, תהא התביעה משוחררת לטעון לכל עונש מאסר שיראה לה. הנאשם והסניגור הצהירו כי לא יבקשו כל דחיה לצורך הפקדת סכום הפיצוי. התביעה תעתור להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל של 12 שנים כעונש ראוי, מאסר מותנה ופיצוי נוסף למתלון (נוסף על 100,000 ₪ שיופקדו לפני הטיעונים לעונש), וההגנה תהא חופשיה בטיעוניה לעונש. עוד נקבע, כי תנאי לעתירת התביעה לעניין העונש דלעיל הינו הפקדת סכום הפיצוי בתוך התקופה שעד 3.5.13.

ביום 13.5.13 טענו בפנינו הצדדים לעונש זאת לאחר שכאמור, סכום הפיצוי המוסכם לא הופקד על ידי הנאשם טרם הטיעונים לעונש, ועל כן טענה התביעה לעונש כראות עיניה, וכך גם עשה הנאשם.

ראיות לעונש:

ראיות התביעה לעונש:

התביעה הפנתה לתסקיר נפגע העבירה, והגישה את הבקשה לביטול פסק דין (ת/1) שהגיש הנאשם בתיק האזרחי שמתנהל בין המתלון לבין.

מתוך תסקיר נפגע העבירה מיום 25.7.12 (תמצית העיקר):

המתלון, כב' 21.5, רווק, מנהל אורח חיים חילוני, עובד בעבודות מזדמנות. שירות המבחן התרשם מבחור צעיר, רגיש, פגיע ובודד, ללא מקורות תמיכה משמעותיים, שחווית הפגיעה נמצאת במודעות שלו באופן קבוע והיא מציפה אותו בתכנים קשים וכואבים. שירות המבחן התרשם מתמונת נזק קשה וברורה, הפוגעת בכל מישורי חייו. המתלון מוצף בתחושות כבדות של כעס, בושה ואשמה וניכר כי מתקשה לתת אמון ולסמוך על אנשים (ראו פירוט בעמ' 1). משפחתו מנהלת אורח חיים חרדי, מלבדו ומלבד אח נוסף. לדברי המתלון, הוא עזב בהדרגה את אורח החיים החרדי, על רקע משבר אמונה בעקבות ההתעללות המינית שעבר. קשריו עם בני משפחתו מרוחקים (ראו פירוט בעמ' 2, 5). שירות המבחן פירט גם לגבי אופן התמודדותו של הנאשם עם משימות תפקודיות (עמ' 2, פסקה שלישי). לתיאורו של המתלון, הפגיעות המיניות התרחשו בהדרגה. תחילה, הנאשם נתן לו יחס מועדף, התעניין במעשיו ויצר עמו קשר אישי. בד בבד, הנאשם התקרב להוריו ורכש את אמונם בו. מצב זה הקל את המעבר של הנאשם מדמות מחנכת לדמות פוגעת. בעת שתיאר את אירוע הפגיעה הראשון, המתלון גמגם, רעד והתקשה להישיר מבט. בהמשך, נמנע מלתאר פרטי אירועים נוספים והתכנס בתוך עצמו, אך תיאר באופן כללי כי התקיפות הפכו קשות יותר, מכאיבות ואינטנסיביות. המתלון זוכר תחושות של גועל, כאב וסבל אשר ליוו אותו בחלק מאירועי הפגיעות המיניות ולאחריהן ובמצבים בהם התנתק רגשית כחלק ממנגנון הישרדותי, בהתמודדותו עם המציאות הטראומטית שנכפתה עליו. הנאשם נהג לומר למתלון כי הפגיעות נעשות מתוך אהבתו אליו וכי אלוהים יודע ומסכים למעשים הללו. המתלון תיאר מעמד הסמכותי של מורה ומחנך במגזר הדתי אליו השתייך, ככזה שנישא ומורם אף מעל מעמדם של ההורים וכי התלמידים נהגו לקרוא לו רבי, מה שחיזק ונתן משנה ותוקף לסמכות הנאשם עבור המתלון כתלמיד: "הוא היה שווה לדמות אלוהים בעיני". הפער בין דמותו הציבורית של הנאשם והאווירה הדתית בבי"ס ובעיקר, מערכת היחסים הקרובה של הורי המתלון עם הנאשם, בלבדו את נפשו של המתלון ויצרו אצלו תחושות של אשמה ובושה (ראו עוד בעמ' 3, פסקה אחרונה). אובדן האמון והביטחון בעולם ובעצמו, הוא תחום נזק רחב ומשמעותי ומוצא ביטוי אצל המתלון בתחומים נוספים בחייו בין השאר במישור החברתי וביכולתו להשתלב בעבודה (עמ' 5). תחום נזק נוסף בא לידי ביטוי בתגובות הפיזיות והנפשיות של המתלון לדברים המזכירים לו את הפגיעות (עמ' 6). נזק משמעותי נוסף אצל המתלון, הינו אובדן מערכת הערכים והאמונה בדת, עליה גדל והתחנך ואלה שייכים הוריו ומרבית בני משפחתו. בתסקיר צוין כי לאנשים המנהלים אורח חיים דתי-חרדי, הדת הינה מרכיב חשוב ומשמעותי בזהות העצמית ובתחושת השייכות החברתית והתרבותית. לכן, אצל נפגעי תקיפה מינית דתיים, כאשר הפוגע הוא דמות סמכותית תורנית כמורה וכרב, מרכיב הדת מתערער באופן חריף ומשמעותי, כפי שקרה למתלון (עמ' 6). המתלון תיאר כי ההליך המשפטי קשה לו ביותר, שכן הזיכרונות מכאיבים ובלתי נסבלים. יחד עם זאת, חשוב למתלון שהנאשם יעמוד למשפט ויגזר עליו עונש משמעותי, הן כנגד "כל הרע שהוא עשה לי, הוא הרס לי את החיים" והן כדי למנוע פגיעה באחרים. שירות המבחן העריך כי בשל עומקם של הנזקים והפגיעות (ראו פירוט בעמ' 8) עומדת בפני המתלון דרך שיקומית ארוכה ומורכבת, וסבור כי הכרה חיצונית, ברורה וחד משמעית, בפגיעה הקשה בו ובנזקים שנגרמו לו, חיונית עבור המתלון ותהווה מסר מחזק למאמצים שלו לנסות לשקם את חייו, כמו גם תסייע בידו להתמודד עם העלויות הכלכליות של התהליכים הטיפולים להם הוא זקוק. שירות המבחן המליץ כי יוטל על הנאשם, בין יתר רכיבי הענישה, פיצוי כספי משמעותי (בשולי הדברים: ראו את בקשת ההגנה בכתב להוספת טיעון לעונש לגבי סוגיה שבתסקיר נפגע העבירה, את תגובת התביעה מיום 2.6.13 ואת החלטתנו מיום 3.6.13).

ראיות ההגנה לעונש:

עדויות הגנה לעונש (עמ' 29-31 לפרי): הרב יואל טויבה, רב של שכונה, ויו"ר ארגון תמי"ר (תרבות ומורשת יהודי רומניה בישראל). לדבריו, הנאשם נשוי לבת של מורו ורבו, והוא מכיר אותו זמן רב, בתור אדם מיוחד. אדם שהוא בעל חסד בסיטונאות. ביתו הוא בית שיש בו מקום לכל אחד ואחד, מייעץ להם, מאזין. הוא הופך להיות "הכותל המערבי" של כל אחד שנכנס לביתו. איש שכל כולו טוב. הנאשם עוד לפני שנשפט, איבד את המעמד שלו, את המשרה שלו ואת הידידים שלו, וצריכים להתנהג איתו לפני משורת הדין. הרב משה בנדיקט רב הקהילה (שנמצאת בסמוך לבית הספר בו לימד הנאשם). לדבריו, מכיר את הנאשם הרבה שנים, והופתע לשמוע את ההאשמות נגדו. תמיד התפעל מהמסירות של הנאשם ומטוב הלב שהשקיע בתלמידים, נתן מכל לבו. תמיד מי שהייתה לו בעיה ידע שיש למי לפנות, למורה, אם חסר לו. לדעתו, זה סמל של טוב לב ושל איש חסד.

הרב נפתלי ויינברגר, אחראי לתפקידים מיוחדים בארגון שמטפל בילדים אוטיסטים. לדבריו, מדי פעם, כשהיה צריך עזרה הנאשם היה עוזר בחפץ לב. תמיד התרשם מהנאשם לטובה. לא שמע דברים שליליים על הנאשם, תמיד רק טוב. מתוך תסקיר שירות המבחן מיום 15.8.12 בעניינו של הנאשם (תמצית העיקר): בתסקיר פורטו נסיבותיו וקורותיו של הנאשם. מפאת צנעת הפרט אפרט רק חלקים ספורים מהאמור בו: הנאשם בן 53, נשוי, אב לשמונה ילדים, סב לנכדים, מנהל אורח חיים חרדי, עבד עד למעצרו כמורה. מאז חודש ספטמבר 2011, שוהה בתנאים מגבילים ובפיקוח אנושי צמוד. הנאשם מסר כי המתלון התקרב אליו ועקב אחריו לאחר השיעורים, הוא לא הרחיקו מאחר והיה מודע לרקעו המשפחתי הבעייתי. כאשר המתלון החל להשתפשף בו ואף חיך את איבר מינו בירכו, הנאשם הרגיש צורך להגן עליו ולכן לא הפנה אותו להוריו שישלבו אותו בטיפול כפי שהיה עליו לעשות. כיום הנאשם מבין שמגיע לו עונש משמעותי בגין הזנחת המתלון ואי הפנייתו לטיפול. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם משליך את האחריות על המתלון וממזער את חלקו שלו. הנאשם התמקד בסבל שנגרם למשפחתו, לקרוביו ולעצמו, ביטא צער וחרטה בגין התנהגותו, כפי שהוא תופס אותה, וצוין כי עליו להיענש בגין מעשיו. הנאשם שלל בעייתיות כלשהי בתחום המיני המצריכה טיפול. נסיבותיו המשפחתיות של הנאשם, וההשלכות של העבירות שביצע וההליך המשפטי עליהן, פורטו אף הן בתסקיר (בעמ' 2). בתסקיר מפורט גם ההליך הטיפולי שעבר הנאשם במסגרת הליכי מעצרו (בעמ' 3). בעקבות ההליך הטיפולי התרשם שירות המבחן שהנאשם מבין טוב מבעבר את חומרת התנהגותו. מאפייניו האישיותיים של הנאשם, העומדים לפי שירות המבחן ברקע לביצוע העבירות, פורטו בתסקיר (בעמ' 4). להערכת שירות המבחן, הנאשם זקוק להתייחסות טיפולית אינטנסיבית, על מנת לקבל כלים להתמודדות נאותה עם סטייתו ודחפיו המיניים. עם זאת, לאור חוסר נכונותו לקחת אחריות ולהבין משמעות מעשיו וצרכיו בשינוי, שירות המבחן נמנע מהמלצה כלשהי לגבי הנאשם (בעמ' 5). טיעוני הצדדים לעונש (תמצית העיקר): טיעון התביעה (עמ' 32-35 לפרי):

מעמדו המיוחד של הנאשם כלפי המתלון הוא בעל חשיבות, שכן הנאשם לא רק מורה ומחנך, אלא גם רב-רבה, בלשון המתלון. הנאשם, בתסקיר שירות המבחן, מאשר שמעמדו כלפי המתלון היה מעמד של דמות תורנית. מתסקיר נפגע העבירה עולה כי הנאשם היה שווה לדמות אלוהים בעיניו. הקורבן מתייחס לנאשם כמי שמעמדו היה בעיניו רם ונישא מזה של הורה. ואת המעמד הזה, כפי שהוא נתפס בעיני המתלון, ניצל הנאשם והפך אותו לשפחת המין שלו. הנאשם ניצל את התמימות של המתלון, את העובדה שמדובר בילד, את העובדה שמדובר בחברה חרדית שמרנית, שבה ברור שהמתלון לא יפצה פה, שכן לא נהוג להטיח האשמות כאלה בדמות תורנית. ואכן כששנים לאחר מכן העז המתלון ופצה פה, הוא לא זכה לתמיכה. המתלון הוא שנודה והורחק, לא הנאשם. יש לשקול את רוע המעשים - עבירות מין מהקשות ומהחמורות ביותר. עשרות מעשי סדום, עשרות מעשים מגונים בכל מקום ואתר: בכיתה, בבית של הנאשם, בבית אמו של הנאשם, ברכב של אביו של המתלון, והכול תחת איומים לגבי עתידו של המתלון. זו הייתה שגרת חייו של המתלון כשהוא היה נער בן שתים-עשרה עד ארבע-עשרה, שנתיים ימים. מעשיו של הנאשם הותירו את המתלון פגוע כמעט בכל מישורי החיים. הפנתה לתסקיר נפגע העבירה. מכלול הנזקים שפורטו בתסקיר צריך לקבל ביטוי ממשי בקביעת מתחם הענישה. מבחינת הנסיבות שבתוך המתחם, התקשטה התובעת למצוא נקודות זכות בעלות משקל של ממש לטובת הנאשם. להשקפת התובעת, העדר עבר פלילי של הנאשם, בטל בשישים כשמדובר בעשרות רבות של אירועים שנמשכו על פני שנתיים. גם חלוף הזמן בהיבט הזה הוא כמעט אינהרנטי, טבוע בעבירות מהסוג הזה, במיוחד כשמדובר בקהילה החרדית, הסגורה. המתלון הגיש את התלונה בשנת 2011, שבע שנים לאחר שפסקו המעשים. המתלון היה נער כשבוצעו בו המעשים והיה תחת איומים של הנאשם. גם כשהוא בגר הוא לא זכה לתמיכה, כלומר נדרשו כוחות נפש כדי שהמתלון יגיש תלונה. היום המתלון מחוץ לקהילה. הוא הוקע. מבחינת ההודיה, הרי שהנאשם הודה בפעם הראשונה לפני שנה, וחזר בו. מהמתלון לא נחסכה ההכנה לעדות, ההתייצבות בבית המשפט, המעמד, החזרה לכל האירוע הטראומטי. התסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם מלמד על העדר מוחלט של הפנמה של הבעייתיות. אין שום אמפתיה למתלון. זו הודיה שאין בה שום אלמנט של חרטה. הנאשם מתנער מאחריות למעשים, ובין השאר את סכום הפיצוי שהוא היה אמור להפקיד הוא לא הפקיד. המתלון הטיל עיקולים על נכסיו של הנאשם, החשבונות והנכסים נמכרו והוברחו כולם ערב הכרעת-הדין, כך שלמעשה למתלון אין ממי להיפרע. לאור ההכחשה והשלכת האחריות על המתלון, ולאור חוסר המוכנות של הנאשם להכיר בסטייה שהוא סובל ממנה, נמנע שירות המבחן מהמלצה בעניינו של הנאשם. לדברי התובעת, ברור מאליו שבהעדר טיפול, ונוכח הסטייה והדחפים המיניים, נשקפת מהנאשם סכנה, גם בעתיד. ציינה כי לדעתה העובדה שמדובר בנפגע יחיד אינה מקהה את החומרה. הגישה פסיקה. התביעה עתרה להטיל על הנאשם עונש מאסר ממושך, כאשר מתחם הענישה לטענתה הוא בין 12 שנים ל-18 שנים מאסר בפועל. בנוסף, עתרה התביעה להטלת עונש מאסר על תנאי וכן פיצוי למתלון.

טיעון ההגנה (עמ' 35-38 לפרי):

אין ויכוח על חומרת העבירה. השאלה היא שאלה של מידה, בשקלול הנתונים. לא ראוי לומר שאין נקודת זכות, שהרי בהחלטת בית המשפט מיום 8.9.11 הנאשם שוחרר בערבות, וזה לא דבר של מה בכך בעבירות מסוג זה. הנאשם הביע חרטה וצער כלפי המתלונן. הסינוגר הפנה לתסקיר הנאשם בעניין מצבו הנפשי. מציין כי חלפו תשע שנים מביצוע העבירות, ולחלוף הזמן במקרה הזה יש משמעות שכן הנאשם, לאורך כל השנים האלה, לא עבר עבירה כזאת ולא הוגשה תלונה נגדו. בנוסף, לדבריו, מהפסיקה עולה שאפקטיביות הענישה פוחתת ככל שחלף הזמן מביצוע העבירות. באשר להודיית הנאשם, הרי שיש לה חשיבות הן משום שהנאשם מקבל על עצמו אחריות, והן מבחינת המתלונן - שהנאשם מודה ואומר: עשיתי. הסינוגר הפנה לתסקיר שירות המבחן בעניין הנאשם. הנאשם לקח חלק בקבוצה טיפולית של חשודים בעבירות מין, והוא לקח את זה ברצינות. לדבריו, מדובר בהתנהגות חריגה. אחרי עשרות שנים של הוראה, זה לא משהו שחוזר על עצמו. למרות חששותיו של הנאשם כיצד הדבר ייראה בעיני הציבור החרדי, שהוא אדם שביצע מעשים כאלה, מהתסקיר עולה כי הנאשם מתנהג כמי שמפנים ומבין ומוכן לתקן את דרכיו. לדבריו, יש חשיבות לבושה, לגרום למי שעשה להתבייש במעשיו, יותר מהמשמעות של תקופת המאסר. הנאשם התנצל בפני המתלונן, ולקח חלק בטיפול פסיכולוגי ומשתלב בקבוצות טיפוליות. הנאשם נענש בכך שעבר שנתיים של ייסורים, ובני משפחה ואנשים ניתקו עימו קשרים. כל החיים הוא רק עובד ומתאמץ ומוסר את נפשו, והכול לשם שמים. הכבוד שהוא נושא, של כל הסובבים אותו, כלפי המעמד שלו בבת אחת הכול הלך כאילו לא היה. בעניין הפיצוי שסוכם שיפקיד במסגרת הסדר הטיעון, הרי אילו היה יכול להביא את מאה אלף השקלים, היה מעדיף שיקבע רף הענישה, אך כל הנכסים עוקלו. התייחס ואבחן את הפסיקה שהגישה התובעת. לדבריו, הנאשם הוא אדם מכובד, שטעה ושגה, וצריך לשלם על זה, אך בגזירת עונשו יש להביא בחשבון את כל השנים שעשה בהן מעשים טובים לטובת כלל ישראל. דברו של הנאשם: בדלתיים סגורות הנאשם פירט בפניו סוגיה אישית, שמפאת צנעת הפרט לא נפרטה על הכתב (עמ' 38-39 לפרי). הנאשם הדגיש כי איננו חוזר בו מהודייתו, וציון כי הוא מעד.

דין וגזירת העונש:

קביעת מתחם העונש ההולם [סעי' 200 ו-200ג(א) לחוק]:

הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות: בית המשפט העליון אמר לא פעם את דברו בעניין הערך החברתי של הגנה על שלמות גופם ונפשם של קטינים, על כבודם, על בטחונם ועל ההגנה על ערך האדם כאדם: "על החומרה שיש בעבירות מין, לא כל שכן כאשר הן מבוצעות בקרבן קטין או קטינה, דומה כי אין צורך להכביר מילים. חילול כבוד האדם של הקרבן, ניצול התמימות האמון, חוסר האונים ואי היכולת להתנגד באופן משמעותי שמאפיינים פעמים רבות קרבנות עבירה קטינים, ניצול החשש והפחד אצל רבים מהם מחשיפת המעשים, הצלקות הנפשיות העמוקות הנחרתות בנפשם, הפגיעה בתפקודם השוטף במסגרות החיים השונות, הזוגיות, החברתיות, האישיות ואחרות - כל אלה הם אך מקצת הטעמים לחומרתן היתרה של עבירות המין המבוצעות בקטינים. הגנה על שלומם של קטינים, על שלמות גופם ונפשם הינה אינטרס חברתי מוגן על ידי דיני העונשין. על העונש הנגזר במקרים שעניינם לשקף את ההגנה על כבודם, גופם ונפשם של קטינים וקטינות ולהרחיק מן הציבור את אלו מהם נשקף להם סיכון..." (ע"פ 6690/07 פלוני, מיום 10.3.08, בסעי' 6 לפסה"ד). ועוד בהקשר זה:

"...אדם הגומר בדעתו להשתמש בזולתו ככלי לסיפוק יצרו המיני, כמוהו כמי שהפשיט אותו מאנושיותו, מהאוטונומיה שלו, ומכבודו כאדם בעל רצונות, שאיפות וחופש להחליט על גופו...חמור יותר הדבר ככל שמדובר בקרבן קטין...ברור הדבר כי חברה המקפידה על שלום חבריה, ביטחונם וכבודם האנושי נדרשת לשקוד על מניעת ביצועם של מעשים שיש בהם פגיעה כה קשה בערך האדם כאדם, תחילה דרך חינוך בניה ובנותיה וקביעת האיסורים ההולמים, ובמקרים שבהם החינוך נכשל והאיסור לא כובד, אזי דרך מערכת אכיפת החוק והענשת החוטאים" (ע"פ 3163/11 פילאלי, מיום 24.4.12, בעמ' 5 לפסה"ד, וכן ראו ע"פ 9012/08 פלוני, מיום 23.1.12, בסעיף 10 לפסה"ד). לאור מיהותן של העבירות שביצע הנאשם במתלונן שהיה קטין, היותן עבירות מין חמורות, התמשכותן על פני תקופה של שנתיים, במועדים רבים, תוך ניצול מעמדו של הנאשם כמורהו של המתלונן, הרי שמידת הפגיעה בערכים החברתיים שנפגעו כאמור, הינה מתמשכת ומשמעותית מאד.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירות כאמור בסעיף 200 לחוק:

התכנון שקדם לביצוע העבירות [סעי' 00ט(א)(1) לחוק] - הנאשם ביצע במתלון עבירות מין במספר "זירות" עבירה, כשהוא מתכנן "אכסניה זמינה" לעשות כן - באירועים בבית הספר הנאשם המתין לעזיבת התלמידים את חדר הכיתה ואז המתלון נותר עימו לבדו. כך גם המתין הנאשם שבמהלך ההפסקות או לאחר הלימודים, עת נותרו הוא והמתלון לבדם בכיתה, הנאשם נעל את דלת הכיתה במפתח שהיה ברשותו. באירועים בביתו של הנאשם, הנאשם נהג להתייחד עם המתלון באחד מחדרי הבית ולסגור את הדלת. באירועים בבית אימו של הנאשם - הנאשם ידע שאימו אינה מצויה אותה העת בבית. באירועים ברכבו של אבי המתלון - הנאשם נהג להסיע את המתלון לחניונים שונים ברחבי העיר כדי לבצע במתלון את זממו. הנזק שנגרם למתלון מביצוע העבירות [סעי' 00ט(א)(0) לחוק]: ההשלכות של האירועים על המתלון תוארו בהרחבה בתסקיר נפגע העבירה ממנו עולה, בין השאר, כי חווית הפגיעה נמצאת במודעות של המתלון באופן קבוע וכי היא מציפה אותו בתכנים קשים וכואבים. שירות המבחן התרשם מתמונת נזק קשה וברורה, הפוגעת בכל מישורי חייו של המתלון, כאשר מדובר בנזקים אשר חלקם בלתי הפיכים. מעשי הנאשם הותירו במתלון תחושות של בושה ואשמה, והביאו לאובדן אמונו ובטחונו בעולם ובעצמו (עמ' 5 לתסקיר). ודוק: המתלון היה בן כ-14-12 שנה בלבד במועד העבירות. ניצול לרעה של כוחו ומעמדו של הנאשם ויחסיו עם המתלון [סעי' 00ט(א)(11) לחוק]: הנאשם ניצל לרעה את סמכותו ומרותו על המתלון בעת ביצוע העבירות, בהיות הנאשם רב ומורה בבית הספר בו למד המתלון. בחלק מתקופת האירועים הנאשם אף היה מחנכו של המתלון (בסעי' 1 ו-2 לאישום המתוקן). נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה [סעי' 00יב לחוק] - לאורך התקופה התרה הנאשם במתלון לבל יספר לאיש אודות מעשיו ואיים עליו כי אם יעשה כן, ידאג הנאשם לכך שהמתלון יסולק מבית הספר ולא יתקבל לכל ישיבה שהיא בעתיד. הנאשם אף איים על המתלון כי באם יספר אודות מעשיו הוא יטען בפני הוריו של המתלון, כי למתלון יש בעיות התנהגות בבית הספר (סעיף 8 לכתב האישום המתוקן). פער הגילאים בהיות המתלון בן 14-12 שנה במועד ביצוע העבירות, והיות הנאשם בן כ-43 שנה, היינו הנאשם מבוגר מהמתלון בכ - 30 שנים. מיקום ביצוע המעשים: כיתת בית הספר, בית הנאשם, בית אימו של הנאשם, ורכב אביו של המתלון - מעשי הנאשם נעשו במקומות שבהם המתלון אמור לחוש מוגן, לא כל שכן שהמתלון לא אמור להיות חשוף במקומות כאלה לעבירות מין חמורות שנעשות בו. הסלמה בהתנהגות הנאשם - תחילה ביצע במתלון מעשים מגונים, אח"כ הוא ניסה לבצע בו מעשה סדום וחדל ממעשיו כשהמתלון בכה, והמשיך בהחדרת אצבעות והחדרת איבר מינו לפי הטבעת של המתלון, תוך גרימת כאבים למתלון. בנוסף, האירועים פסקו שלא ביוזמת הנאשם, אלא לאחר שהמתלון בגר ועזב את ביה"ס בו לימד הנאשם. כל אלה גם נשקלים בקביעת מתחם העונש ההולם. מדיניות הענישה הנהוגה [סעי' 00ג(א) סיפא לחוק]: הפסיקה שתפורט להלן לגבי מדיניות הענישה הנהוגה לגבי כל אירוע בנפרד שביצע הנאשם [סעי' יג(ב) לחוק], משמשת אמת מידה קרובה, ככל שניתן, לנסיבות אירועי העבירה שבתיק זה. מדיניות הענישה של בית המשפט העליון מתייחסת במקרים רבים לענישה כוללת לכל האירועים, ולכן איתור פסיקה לגבי אירוע נפרד בודד, ללא כל עבירה נוספת בו, המתאימה לנסיבות המקרה שבתיק זה, הוא מורכב. בהסתייגות זו, אפרט את מדיניות הענישה הנהוגה במקרים שניתן להקיש מהם לאירוע בודד נפרד של עיקר העבירות שביצע הנאשם ואת מתחם הענישה לאורה של מדיניות זו בנסיבות תיק זה, כדלקמן:

א. בעבירה מסוג של מעשה סדום בנסיבות אינוס, למשל: ע"פ 5492/02 כחלון (מיום 1.12.03) - 12 שנות מאסר בפועל; ע"פ 3163/11 פילאלי דלעיל - 9 שנות מאסר בפועל; ע"פ 4463/04 פלוני (מיום 7.9.05) - 0 שנות מאסר בפועל; על כן - מתחם העונש ההולם לכל אירוע בנפרד שבו בוצע מעשה סדום בנסיבות אינוס, כשהחזיר הנאשם את איבר מינו לפיו של המתלונן ודרש ממנו למצוץ אותו, בנסיבות שבפנינו, הוא בין 0-8 שנות מאסר בפועל. מתחם העונש ההולם לכל אירוע בנפרד שבו בוצע מעשה סדום בנסיבות אינוס, כאשר החזיר הנאשם את איבר מינו לפי הטבעת של המתלונן, בנסיבות שבפנינו, הוא בין 7-11 שנות מאסר בפועל.

ב. בעבירה מסוג של ניסיון למעשה סדום בנסיבות אינוס, למשל: ע"פ 8200/11 פלוני (מיום 3.9.12) - 4 שנות מאסר בפועל; ע"פ 4151/07 פלוני (מיום 7.4.08) - 7 שנות מאסר בפועל; ע"פ 6693/06 פלוני (מיום 3.7.08) - 6 חודשי מאסר בפועל, שירותו בעבודות שירות [ביהמ"ש המחוזי גזר 18 חודשי מאסר בפועל. ביהמ"ש העליון הפחית את העונש מטעמי שיקום, תוך הדגשה כי העונש של ביהמ"ש המחוזי היה נכון לזמן גזירת העונש]; על כן - מתחם העונש ההולם לכל אירוע בנפרד בו בוצע ניסיון למעשה סדום בנסיבות אינוס, בנסיבות שבפנינו, הוא בין 3-7 שנות מאסר בפועל.

ג. בעבירה מסוג של מעשה מגונה בנסיבות אינוס, למשל: רע"פ 3448/13 סלומון (מיום 22.5.13) - 12 חודשי מאסר בפועל; ע"פ 9395/07 קורן (מיום 23.3.08) - 12 חודשי מאסר בפועל; על כן - מתחם העונש ההולם לכל אירוע בנפרד שבו בוצע מעשה מגונה בנסיבות אינוס, בנסיבות שבפנינו, הוא בין 12-20 חודשי מאסר בפועל.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות (סעיף 100א לחוק):

אין לנאשם עבר פלילי [סעי' 40א(11) לחוק]. הנאשם הוא בן כ-54 שנה, ויהא זה מאסרו הראשון [סעי' 100א(1) לחוק]. מתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם עולה, כי ההליך המשפטי ומהות העבירות שביצע הנאשם גרמו לבני משפחתו תחושות קשות, והם ביטאו כעס רב כלפיו וחלקם אינם מקיימים קשרים איתו. בנוסף, מעמדו בקהילה נפגע [סעי' 40א(3) לחוק]. הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן ונטל אחריות על מעשיו [סעי' 40א(6) לחוק; ראו בסוגיה, למשל: ע"פ 8288/11 וודאג מיום 27.11.12, בסעי' 8 לפסה"ד]. מתסקיר שירות המבחן בעניינו עולה, כי הנאשם לקח חלק במפגשים קבוצתיים שמטרתם העלאת המודעות להתנהגות מינית בעייתית, כשבסיום המפגשים ציין הנאשם כי הקבוצה סייעה לו להפנים את חומרת התנהגותו, ושירות המבחן התרשם כי הנאשם מבין טוב מבעבר את חומרת מעשיו [עמ' 4 לתסקיר; סעי' 100א(10) לחוק]. חלפו כתשע שנים מעת סיום ביצוע העבירות [סעי' 100א(10) לחוק]. כמו כן - התנהגות הנאשם ותרומתו לחברה עפ"י דברי עדי ההגנה לעונש [סעי' 100א(7) לחוק]. בנוסף - נסיבות חייו של הנאשם, כפי שהוא פירט בפניו בדלתיים סגורות במסגרת דבריו לעניין העונש, שמפאת צנעת הפרט לא נפרטן על הכתב [ראו בעמ' 38-39 לפרוטוקול; סעי' 100א(8) לחוק].

בהתאם להוראות סעי' 40א לחוק, אם הורשע נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן ניתן לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים. בעניינו, הרי שהנאשם הודה והורשע בעשרות אירועים בהם ביצע במתלונן עבירות מין ממספר סוגים. אציע אפוא לחבריי, לאור ריבוי האירועים ותדירותם, הזיקה ביניהם, נסיבות ביצועם ומאפייניהם הדומים, לקבוע עונש כולל לכל האירועים אותם ביצע הנאשם, וזאת תוך שמירה על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת [סעי' 100א(ג) לחוק]. בענישה שתוטל יש צורך בהרתעת הנאשם מפני ביצוע עבירה נוספת (סעי' 40א לחוק) ויש צורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות מסוג העבירות שביצע הנאשם (סעי' 40א לחוק; ראו בסוגיה: ע"פ 9012/08 פלוני דלעיל, בסעי' 10 לפסה"ד; ע"פ 2505/07 פלוני, בסעי' 14 לפסה"ד; ע"פ 1281/06 בורשטיין, בסעי' 25 לפסה"ד; ע"פ 1385/06 פלוני, בסעי' 42 לפסה"ד; ע"פ 6877/09 פלוני, בסעי' 29 לפסה"ד; ע"פ 6149/11 פלוני, בסעי' 13 לפסה"ד).

בהקשר למידת הענישה, הרי שבנוסף לפסיקה שפורטה לעיל, תשומת לב למדיניות הענישה הנהוגה במקרים שניתן להקיש מהם, לעניין מידת הענישה על מכלול העבירות מהסוג שבו הורשע הנאשם, תוך אבחנה והשוואה לנסיבות שבפינו, למשל: ע"פ 252/10 פלוני (מיום 24.1.11); ע"פ 1281/06 בורשטיין דלעיל; ע"פ 6747/04 פלוני (מיום 3.2.05).

בהתחשב במתחמי העונש ההולם שפורטו לעיל והשיקולים והמידע דלעיל, לרבות מעשי העבירה שביצע הנאשם בנסיבות ביצועם, האמור בתסקירי הנאשם ונפגע העבירה, הודיית הנאשם, עברו הנקי, גילו, נסיבותיו של הנאשם והסדר הטיעון ת/1 שלפיו, בין השאר, לו הפקיד הנאשם מראש סך של 100,000 ש"ח כפיצוי למתלון התביעה היתה עותרת להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל של 12 שנים כעונש ראוי, אני מציע לחברי להטיל על הנאשם, יעקב וימר, בגין מכלול העבירות שביצע, את העונשים הבאים:

1. 13 (שלוש עשרה) שנים מאסר בפועל.
2. 24 חודשי מאסר על תנאי שבמשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו לא יעבור הנאשם עבירה לפי סימן ה' לפרק י' בחוק העונשין מסוג פשע, לרבות ניסיון.
3. 12 חודשי מאסר על תנאי שבמשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו לא יעבור הנאשם עבירה לפי סימן ה' לפרק י' בחוק העונשין מסוג עוון, לרבות ניסיון.
4. קנס בסך 5,000 ₪ או חמישה חודשי מאסר במקום הקנס למקרה שהקנס כולו או מקצתו לא ישולם במועדו. הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 1.9.13.
5. הנאשם ישלם פיצוי למתלון בסך של 100,000 ₪, שיופקד בקופת בית המשפט עבור המתלון לא יאוחר מיום 1.10.13. לא יופקד סכום הפיצוי במלואו ובמועדו, יישא הסכום דלעיל הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום שבו אמור היה הנאשם לשלמו ועד למועד תשלומה המלא בפועל. התביעה תעביר למזכירות בית המשפט את פרטי המתלון להעברת הפיצוי אליו. השופט מאיר יפרח:

לאחר העיון בחוות דעתו של האב"ד, השופט נויטל, אני מסכים למכלול השיקולים שהובאו בה לגבי קביעת מתחמי העונש ההולם. עם זאת, דעתי היא כי יישומם של שיקולים אלה בענייננו צריך להוביל להשתת עונש מאסר בפועל ממושך יותר על הנאשם. לשון אחר: העקרונות מקובלים; לא כן יישומם. לשיטתי, ראוי להטיל על הנאשם עונש של 16.5 שנות מאסר בפועל.

המעשים שבהם הורשע הנאשם על פי הודייתו שלו, הם מן המזעזעים שיכול אני להעלות על דעתי: רב המשמש מחנך ומורה בבית ספר נותן עינו בתלמידו עול הימים (כבן 12 שנים), חומד - או בעצם: חומס - את גופו של התלמיד ומבצע בו מעשים האסורים לא רק מדאורייתא כי אם גם מן הדין הפלילי. בפועל, שימש התלמיד-הקרוב שפחת מין של הנאשם במשך כשנתיים ימים. חלקם של מעשים אלה שנעשו בקרבן שווה ערך (בעיניי) לאינוס. המעשים פורטו בכתב האישום המתוקן כמו גם בחוות דעתו של האב"ד ואין מקום לחזור עליהם. זירת ביצוע העבירות הייתה לא רק בין כתלי בית הספר ולא רק בביתו של הנאשם ולא רק בבית אימו של הנאשם, כי אם אף ברכב ששאל הנאשם מאת אביו של הקרבן. המעשים המתוארים בכתב האישום לא ייספרו מרוב, לא מבחינת כמותם ולא מבחינת תוכנם ופרטיהם; והקרוב, תלמידו של הנאשם שראה בו דוגמה לחינוך ומודל לחיקוי, לא יכול היה לפצות פה ולשתף מאן דהוא ולו ברמז במתרחש, פן יבולע לו מידי הנאשם (אשר איים עליו כי ינצור את לשונו. ראו למשל סעיף 8 לכתב האישום המתוקן) ומידי סביבתו (אשר תבכר את הכחשות הנאשם על פני דברי הקרבן). לא למותר להדגיש כי הנאשם ידע ידוע היטב את הפסול (המוסרי והחוקי) שבמעשיו, שאחרת - לא היה מאיים על הקורבן לבל יפצה פה. הנאשם לא חדל ממעשיו מרצונו אלא אך ורק מן הטעם שקורבנו - המתלון - עבר ללמוד בישיבה אחרת.

כללו של דבר: כל השומע מעשי הנאשם, מעשי מורה בתלמידו, תצילנה שתי אזניו. ענישת הנאשם בנסיבות אלה ראויה לעמוד על הרף הגבוה יותר של מתחם הענישה, וזאת הן לאור הפגיעה הקשה בערך החברתי, הן משום שהנאשם לא אבה ליטול אחריות על מעשיו (כדברי שירות המבחן בעמי 5 לתסקיר מיום 15.8.12; לאחר מכן הודה לפנינו בעבירות) הן משום שביקש לתלות את קולר האשם בקרבן דווקא (ראו עמי 4 פסקה שנייה לתסקיר הנ"ל) והן משום חיוניות הצורך להרתעת הרבים. גם שיקולי שיקום הקורבן לא נעלמו מעיניי. לטעמי, חלק משיקום הקורבן טמון בידיעתו כי העברין בא על עונשו כדבעי ואין להקל ראש בשיקול זה בפרט ובשיקולי שיקום הקורבן בכלל עת בא בית המשפט לגזור את ענשו של עברין.

שיקולים הנוגעים לשיקום קורבן העבירה, לכאורה לא מצאו ביטוי בתיקון 113 לחוק; אלא שהוראת הסל שבסעיף 40 יב לחוק, מלמדת שאמות המידה שבסעיפים 40 ו-40 יא לחוק אינן בגדר רשימה סגורה וממצה של נסיבות שיש לשוקלן. סעיף 40 יב מתיר לבית המשפט להביא בחשבון שיקולים נוספים, שאינם מנויים עלי ספר, בין אם נוגעים הם לנסיבות ביצוע העבירה ובין אם לאו; במסגרת זו ראוי לשקול גם את השפעת העבירה ותוצאותיה על הקורבן ולתת לכך ביטוי מתאים בגזירת הדין; התבוננות זו בקורבן היא לטעמי חלק בלתי נפרד מעקרון ההלימה: הלא גוזרים אנו על נאשם עונש בגין מעשי עבירה שביצע. מעשים אלה אינם תלושים מן המציאות. הם לא נעברו בחלל הריק, כי אם נעשו בקורבן מסוים (לפי בחירת העברין). למעשים אלה הייתה השפעה על גופו ועל נפשו של הקורבן. השפעה זו צריך שתלקח בחשבון. בעיניי, שיקום הקורבן חשוב לא פחות מאשר שיקום העברין; ריפוי הנזק (הנפשי והפיסי) אשר נגרם לקורבן העבירה צריך להיות מובא בחשבון במסגרת שיקולי ענישת העברין. ראו לעניין זה למשל פרשת ע"פ 2171/11 וכן ע"פ 97/12 פלוגי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 19.3.12, שם נפסק כי "תסקיר הקורבן שנערך למתלוננת מפרט בהרחבה את ההשפעות הקשות מאוד של מעשיו של המערער על המתלוננת ועל משפחתה. חובה ליתן משקל משמעותי לנתון זה. הצורך בשיקומו של העברין-הקטין אינו חזות הכל. על בית המשפט ליתן משקל נגדי לצורך בשיקומו של קורבן העבירה, במיוחד כאשר מדובר בקטין. קיים אינטרס חברתי מובהק להגברת סיכויי השיקום של קטינים שהיו קורבנות לעבירות מין מצד קטינים אחרים" (ההדגשות - שלי. מי יי). לנגד עיניי עומדים דברי שירות המבחן לתסקיר הקורבן, כהאי לישנא: "במצבו כיום, בשל עומקם של הנזקים והפגיעות, כאשר מדובר בנזקים, אשר חלקם בלתי הפיכים ולאור העובדה, ש... (הקורבן. פלוגי), חסר מערכות תמיכה, עומדת בפניו דרך שיקומית ארוכה ומורכבת ואנו מתקשים להעריך אם קיים סיכוי לשינוי משמעותי בתפקודו" (עמי 8 לתסקיר הקורבן).

נוסף על כל אלה, יש לזכור שעל פי מדיניות הענישה הנהוגה, מתחם העונשים המצרפי הממוצע (או: החציוני) בגין כל אחת מקטגוריית העבירות שעבר הנאשם (מעשה סדום בנסיבות אינוס; ניסיון למעשה סדום בנסיבות אינוס; מעשה מגונה בנסיבות אינוס), עומד על כ-15 שנות מאסר. לכך מתווספת עובדת ריבוי המקרים (עובדה שאין להתעלם הימנה, ואשר אילו היה הנאשם נענש בגין כל אחת ואחת מעבירותיו, היה עונש המאסר הכולל בפועל, עולה על משך חיי אדם. נוכח האמור לעיל, דעתי היא כי השיקולים השונים מצדיקים ללא היסוס השתת עונש מאסר הניצב על צידו הגבוה יותר של מתחם הענישה. יש להטיל אפוא על הנאשם עונש מאסר בפועל למשך 16.5 שנים. זאת - בנוסף לעונשים האחרים הכלולים בחוות דעתו של האב"ד (קרי: מאסר מותנה, קנס ופיצוי), המקובלים עליי. אני סבור כי אין מקום להתחשב בכך שעל פי הסדר הטיעון הסכימה התביעה להגביל עצמה לדרישת עונש מאסר של 12 שנים. זאת משום שהנאשם עצמו לא כיבד את הסדר הטיעון ולא קיים את תנאיו עד תום.

השופטת גיליה רביד:

לאחר שקראתי את חוות דעתם של חברי כב' השופט נויטל וכבי השופט יפרח, אני מחליטה להצטרף לחוות דעתו של השופט נויטל. אין דרך לחלוק על חומרתם וכיעורם של מעשי הנאשם. הם ראויים לכל גינוי ומצדיקים ענישה מחמירה וראויה. עם זאת, במכלול השיקולים ועל רקע הפסיקה הקיימת, אני סבורה שהעונש המוצע על ידי חברי השופט נויטל מגלם את האיזון הראוי שבין מכלול השיקולים לחומרה ולקולא, לרבות גילו הלא צעיר של הנאשם, עברו הנקי ומכלול נסיבות חייו, ונותן ביטוי גם לעובדה שהנאשם הודה בעבירות כחלק מהסדר הטיעון שנערך עמו. בהודאתו זו הנאשם לא רק חסך מהמתלונן את הצורך להעיד בבית המשפט, אלא גם לקח על עצמו את האחריות לביצוע העבירות, על כל המשמעויות הכרוכות בכך עבורו - דברים שעלינו לעודד כחלק מהאינטרס הציבורי. כמו כן, לא ניתן להתעלם מכך שאילו היה הנאשם עומד בהסדר הטיעון המקורי ומפקיד את סכום הפיצוי המוסכם טרם גזירת הדין, התביעה הייתה עותרת להשתת עונש מאסר של 12 שנים כרף עליון לענישה.

סוף דבר: בדעת רוב השופטים - אב"ד השופט נויטל והשופטת רביד, על הנאשם יוטל מאסר בפועל של 13 שנים, ופה אחד יוטלו עליו שאר העונשים שפורטו לעיל בחוות דעתו של אב"ד השופט גלעד נויטל.

אנו גוזרים אפוא על הנאשם, יעקב וימר, את העונשים הבאים:

1. 13 (שלוש עשרה) שנים מאסר בפועל.
 2. 24 חודשי מאסר על תנאי שבמשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו לא יעבור הנאשם עבירה לפי סימן ה' לפרק י' בחוק העונשין מסוג פשע, לרבות ניסיון.
 3. 12 חודשי מאסר על תנאי שבמשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו לא יעבור הנאשם עבירה לפי סימן ה' לפרק י' בחוק העונשין מסוג עוון, לרבות ניסיון.
 4. קנס בסך 5,000 ₪ או חמישה חודשי מאסר במקום הקנס למקרה שהקנס כולו או מקצתו לא ישולם במועדו. הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 1.9.13.
 5. הנאשם ישלם פיצוי למתלונן בסך של 100,000 ₪, שיופקד בקופת בית המשפט עבור המתלונן לא יאוחר מיום 1.10.13. לא יופקד סכום הפיצוי במלואו ובמועדו, יישא הסכום הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום שבו אמור היה הנאשם לשלמו ועד למועד תשלומי המלא בפועל. התביעה תעביר למזכירות בית המשפט את פרטי המתלונן להעברת הפיצוי אליו.
- הוסברה לנאשם זכותו לערער על פסק הדין תוך 45 ימים מהיום.
ניתן היום, כ"ו סיון תשע"ג, 4 יוני 2013, במעמד הצדדים.